

Arrest

nr. 106 934 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2013.

1.3. Op 25 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Tara Khail (Qala Mami, district Qarghayi, provincie Laghman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Uw broer J.(...) T.(...) zou sinds 7 à 8 jaar bij de Afghaanse inlichtingendienst (National Directorate of Security, NDS) hebben gewerkt en informatie over de taliban en andere opstandelingen hebben moeten verzamelen. U zou de laatste vier jaar van uw verblijf in Afghanistan als taxichauffeur hebben gewerkt op de route tussen uw dorp en het districtcentrum. Sinds u dit werk deed, zou u uw broer af en toe hebben geholpen bij het verzamelen van informatie over een aantal personen die vermoedelijk met de taliban in contact stonden. U zou voor hem twee personen hebben gevolgd, nl. commandant Z.(...) M.(...) en M.(...) H.(...). Op een dag zou M.(...) H.(...) gearresteerd zijn daags nadat u hem had gevolgd en informatie over hem aan uw broer had doorgespeeld. Een week na deze arrestatie zouden jullie thuis een dreigbrief hebben aangetroffen waarin geëist werd dat u en uw broer jullie werk voor de autoriteiten moesten stopzetten en ermee werd gedreigd dat jullie anders zouden worden vermoord. Uw broer zou naar huis zijn gekomen daags nadat jullie deze brief hadden ontvangen, maar geen aandacht aan het dreigement hebben gehecht. Drie dagen later zouden jullie een tweede dreigbrief hebben ontvangen via de mullah die de brief aan de malik gaf. In deze brief zou de eis die in de eerste brief werd gesteld opnieuw zijn herhaald. Twee dagen nadat jullie de tweede dreigbrief hadden ontvangen, op 7 djèdi 1390 (28 december 2011 Gregoriaanse kalender (GK)), zou de taliban om 2u 's nachts jullie huis zijn binnengevallen. U zou op dat moment op het toilet hebben gezeten, omdat u ziek was. U zou kreten hebben gehoord en iemand die zei dat alle spionnen gedood moesten worden. U zou gedurende ongeveer een minuut bewusteloos zijn geweest op het toilet en uiteindelijk bij het horen van schoten het huis zijn ontvlucht richting Jalalabad waar uw oom langs moederskant verbleef. U zou niet hebben gezien wat er zich thuis had afgespeeld. Uw oom zou hierna naar uw dorp zijn geweest en u hebben gemeld dat uw broer door de taliban was meegenomen. Diezelfde namiddag zou u Afghanistan hebben verlaten. U zou ongeveer 6 à 7 maanden onderweg zijn geweest naar België en tijdens deze reis hebben vernomen dat uw broer twee dagen na zijn ontvoering werd vermoord. U zou toen ook hebben vernomen dat uw zoon S.(...) en de vrouw van uw broer werden vermoord tijdens de inval in uw huis. U zou naar Afghanistan hebben willen terugkeren, maar uw familie zou u hebben gezegd dat u daar hetzelfde lot als uw broer te wachten zou staan. U diende in België op 13 juli 2012 uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 6 sunbula 1387 (27 augustus 2008 GK), een badge van uw broer bij de National Security Force d.d. 13 djèdi 1384 (3 januari 2006 GK), de taskara van uw broer, twee dreigbrieven van de taliban gericht aan u en uw broer, een attest opgesteld door de dorpsouderen en de malik gericht aan het districtshuis, een certificaat van uw broer en foto's van u en uw broer. U legt verder ook een kopie neer van een brief i.v.m. de uitnodiging voor de begrafenis van uw broer.

U zou sinds uw verblijf in België twee keer contact hebben gehad met uw vrouw. Zij zou na uw vertrek bij uw oom langs moederskant, M.(...) A.(...), zijn gaan wonen in Dahman, een naburig dorp. Ze zou er vier maanden hebben verbleven en daarna naar uw dorp Tara Khail zijn teruggekeerd om de veiligheid van uw oom niet in gedrang te brengen. De taliban zou uw twee zonen onderweg van school hebben tegengehouden en hebben gevraagd of hun vader nog zou thuis komen. Uw kinderen zouden hen hebben gezegd dat u verdwenen was en uw vrouw zou na dit incident hebben beslist dat uw kinderen beter niet meer naar school gingen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen met de Taliban.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat uw kennis betreffende het werk dat uw broer bij het NDS zou hebben uitgevoerd erg beperkt is.

Wanneer u bijvoorbeeld meermaals wordt gevraagd bijkomende uitleg te geven bij de inhoud van uw broers functie bij de NDS, blijven uw antwoorden opvallend beknopt. Zo verklaart u dat 'hij een inlichtingenofficier was', dat 'hij overal in Laghman provincie werkte' en dat 'hij tegen de taliban was' (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u voor de vierde keer wordt gevraagd meer concrete informatie te geven over de inhoud van het werk van J.(...) bij de NDS, blijft uw antwoord beperkt tot het feit dat uw broer voor de inlichtingendienst werkte en dat hij informatie over de taliban en andere opstandelingen moest verzamelen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u dan wordt gevraagd meer specifiek te zijn over mensen of groeperingen waarvoor uw broer moest spioneren, ontwijkt u tot 5 maal toe deze vraag (gehoorverslag CGVS, p. 19-20). Uiteindelijk antwoordt u dan uw broer 'de taliban en de opstandelingen in het algemeen moest volgen' (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Verder weet u niet te zeggen hoe uw broer informatie verzamelde en kent u geen enkele naam van collega's of oversten met wie J.(...) samenwerkte (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20 en 33-34). Daarnaast verklaart u dat uw broer een keer per twee weken of per maand naar huis kwam en de rest van de tijd in het NDS-kantoor in de provinciehoofdstad verbleef. Ook op de vraag waar dat bureau dan wel gelegen is, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Ten slotte blijkt u ook niet te weten wie aan het hoofd staat van de NDS in Afghanistan en weet u niets te zeggen over de structuur van de NDS (gehoorverslag CGVS, p. 33). Wanneer u uiteindelijk wordt gevraagd wat u wel weet over uw broers werk bij de NDS, antwoordt u dat u daarover geen informatie hebt (gehoorverslag CGVS, p. 34).

Dat uw kennis over J.(...)s werk bij de NDS en over de NDS in het algemeen zo oppervlakkig is, mag verbazen. U verklaart immers dat uw broer al 7 à 8 jaar bij de NDS werkzaam zou zijn en u al 4 jaar lang informatie zou verzamelen voor hem (gehoorverslag CGVS, p. 19 en 25). Dat u in al die tijd hierover nooit iets zou hebben opgevangen of zelf bepaalde informatie zou hebben trachten te achterhalen, is maar weinig aannemelijk. Uw verklaring hiervoor dat J.(...) u geen informatie gaf of dat u 'geen politicus bent' (gehoorverslag CGVS, p. 34), is dan ook helemaal niet afdoende.

Bovendien kunnen ook uw verklaringen betreffende het werk dat u zelf beweert te hebben uitgevoerd in opdracht van uw broer maar weinig overtuigen.

U verklaart in dit licht dat u voor uw broer informatie verzamelde over de Antenna MTM van een telecommunicatie bedrijf, omdat deze vaak door opstandelingen werd verwoest en in het bijzonder de activiteiten van twee personen moest opvolgen, nl. van commandant Z.(...) M.(...) en van M.(...) H.(...). Wanneer wordt gepeild naar wat u weet over H.(...), blijkt uw kennis over deze persoon maar weinig genuanceerd. Zo verklaart u dat hij een wachter was bij de Antenna MTM en dat hij volgens uw broer contacten had met Z.(...) en de opstandelingen. Verder meent u dat u hem soms in de moskee met 'vreemde mullahs' zag en dat er soms 'vreemde mensen' naar zijn huis kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 26). U verklaart daarnaast dat u steeds naar zijn huis ging kijken als u wist dat hij iemand op bezoek had in de gastenkamer en dat u luisterde naar hun gesprekken (gehoorverslag CGVS, p. 26). Wanneer u echter wordt gevraagd concreter te zijn in uw verklaringen en duidelijk te maken welke informatie u in de loop der jaren had verzameld over H.(...), blijft u dezelfde oppervlakkig verklaringen herhalen. Wanneer de vraag u uiteindelijk voor de derde keer wordt herhaald, meent u plots dat u niets had gehoord van de gesprekken die werden gevoerd (gehoorverslag CGVS, p. 27). Verder verklaart u dat H.(...) onderdak gaf aan talibs en dat hij voor R.(...) N.(...) werkte, maar weet u geen enkele naam te noemen van de talibs aan wie H.(...) onderdak verschaftte (gehoorverslag CGVS, p. 27).

Ook op de vraag hoe u kon weten wanneer u wie zou moeten volgen, kunt u geen verduidelikend antwoord bieden. Aanvankelijk beantwoordt u deze vraag door te stellen dat u H.(...) volgde als hij van de Antenna MTM naar het districtscentrum reed. Wanneer u dan tot 4 maal toe de vraag wordt herhaald hoe u op voorhand kon weten wanneer H.(...) naar het districtscentrum zou gaan, blijft u irrelevante antwoorden geven op deze vraag (gehoorverslag CGVS, p. 27).

Ten slotte weet u ook over commandant Z.(...) M.(...) maar weinig concrete informatie te geven. Zo weet u enkel te zeggen dat hij contact had met de taliban. U weet verder niet te zeggen wie zijn contactpersonen waren, noch wat voor werk M.(...) precies deed bij het Afghaanse leger (gehoorverslag CGVS, p. 34-35).

Dat u echter jarenlang voornamelijk deze twee personen zou hebben gevolgd, valt moeilijk te rijmen met het feit dat uw informatie over hen zo beperkt en weinig doorleefd is (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Uit bovenstaande argumentatie kan dan ook worden afgeleid dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen in opdracht van uw broer als spion voor het NDS te hebben gewerkt. Derhalve kan ook aan uw bewering problemen te kennen met de taliban in Afghanistan geen geloof meer worden gehecht. Enkele andere elementen dragen bovendien bij aan deze vaststelling.

Zo kunnen er enkele vraagtekens worden geplaatst bij de beweerde inval van de taliban in uw huis. In dit licht is het immers erg opmerkelijk dat u ongeschonden uit dit incident zou zijn geraakt, hoewel u beweert dat de taliban ook u wou vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 32). U verklaart in dit licht dat u zich op het toilet bevond terwijl de taliban uw huis was binnengedrongen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Wanneer u dan de vraag wordt gesteld waarom de taliban – indien zij echt naar u op zoek zouden zijn geweest – niet het hele huis zou hebben doorzocht op zoek naar u, ontwijkt u eerst deze vraag. Wanneer zij u een tweede keer wordt gesteld, verklaart u dat de taliban 'misschien' wel het huis hadden doorzocht, maar dat u was weggevlucht (gehoorverslag CGVS, p. 32). Dat er echter 10 à 15 minuten verstreken zouden zijn tussen het moment waarop de taliban uw huis binnendrong en het moment waarop u uw huis ontvluchtte, doet echter vragen rijzen bij deze bewering (gehoorverslag CGVS, p. 32). Bovendien verklaart u dat de taliban zich, op het moment dat u het huis ontvluchtte, zich al niet meer binnenshuis bevond (gehoorverslag CGVS, p. 33). Ook uw verklaring dat de taliban u niet in

het toilet had gezocht, omdat er geen elektriciteit was, is maar weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS, p. 35).

Daarnaast is het ook erg opmerkelijk dat u zomaar uw huis zou ontluchten, hoewel u mensen hadden horen roepen en wenen en dus wist dat uw familie in gevaar was (gehoorverslag CGVS, p. 31). Uw verklaring dat u niet wou weten wat er met uw familie gebeurde, hoewel ook uw vrouw en uw zonen in het huis aanwezig waren, is op zijn minst opmerkelijk te noemen (gehoorverslag CGVS, p. 31). Uw verklaring hiervoor dat 'het een zeer raar moment was' en dat u zelfs niet meer weet hoe u in Jalalabad bent geraakt die nacht (gehoorverslag CGVS, p. 32), kunnen maar weinig overtuigen.

Ook wat betreft uw vertrek uit Afghanistan kunnen enkele kanttekeningen worden gemaakt. Zo is het erg bevreemdend dat u, na het incident dat zich in uw huis afspeelde, zomaar het land zou verlaten zonder eerst uw familie te contacteren en te weten te komen wat er was gebeurd en hoe het met hen ging. U verklaart in dit licht dat uw oom naar uw dorp was geweest en dat hij u had gebeld met de boodschap dat niemand was vermoord en uw broer was ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 32). Dat u echter diezelfde dag nog zonder meer het land zou verlaten, mag verbazen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart in Turkije te weten te zijn gekomen dat uw zoon, broer en schoonzus werden vermoord, terwijl u even later verklaart dit in Griekenland te weten te zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 25 en 31). Ten slotte is het ook maar weinig aannemelijk dat uw oom tegen de namiddag volgend op de nacht van de inval erin geslaagd zou zijn én naar uw dorp te gaan om de situatie ter plekke te bekijken én uw vertrek uit Afghanistan te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 15-16).

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw beweerde problemen in Afghanistan met de taliban geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Zo betreffen de taskara van u en uw broer, de badge en het certificaat van uw broer, de uitnodiging voor uw broers begrafenis en de door u neergelegde foto's geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden getrokken. Wat betreft de dreigbrieven die u neerlegt en het attest gericht aan het districtshuis, dient te worden bemerkt dat documenten enkel een bewijswaarde hebben te ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas. Uit bovenstaande argumentatie blijkt dit echter bij u niet het geval te zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Qarghayi van de provincie Laghman (gehoorverslag CGVS, p. 4-10), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. U verklaart immers zelf dat uw oom M.(...) A.(...) een winkel had in Jalalabad en daar ook het meeste van zijn tijd doorbracht. Hoewel hij uit Laghman afkomstig zou zijn, zou hij immers een woning huren in Jalalabad en nog slechts een keer paar maand of per twee weken naar Laghman terugkeren (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). U verklaart verder dat uw oom er goed zijn geld verdiende, dat hij u had geholpen bij uw vertrek en dat hij ook na uw vertrek uw gezin zou hebben geholpen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 15-17). U verklaart verder nooit problemen te hebben gekend met de Afgaanse autoriteiten of met andere burgers in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 14). Er is dan ook geen reden om aan te nemen waarom uw oom u ook nu niet zou helpen. Dat u niet elders in Afghanistan zou kunnen verblijven omwille van uw problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 35) kan, gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra) niet in overweging worden genomen. Verder haalde u geen elementen aan waaruit kan worden opgemaakt dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het document "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 gevoegd.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in geslaagd is te overtuigen in opdracht van zijn broer als spion voor het NDS te hebben gewerkt daar zijn kennis betreffende het werk dat zijn broer bij het NDS zou hebben uitgevoerd erg beperkt is en ook zijn verklaringen betreffende het werk dat hij zelf beweert te hebben uitgevoerd in opdracht van zijn broer maar weinig overtuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat ook aan zijn bewering problemen te kennen met de Taliban in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht, (ii) het erg opmerkelijk is dat hij ongeschonden uit de beweerde inval van de Taliban in zijn huis zou zijn geraakt hoewel hij beweert dat de Taliban ook hem wou vermoorden en het daarnaast erg opmerkelijk is dat hij zomaar zijn

huis zou ontvluchten hoewel hij mensen had horen roepen en wenen en dus wist dat zijn familie in gevaar was, (iii) het erg bevreemdend is dat hij, na het incident dat zich in zijn huis afspeelde, zomaar het land zou verlaten zonder eerst zijn familie te contacteren en te weten te komen wat er was gebeurd en hoe het met hen ging, hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het ogenblik waarop hij zou zijn te weten gekomen dat zijn zoon, broer en schoonzus werden vermoord en het weinig aannemelijk is dat zijn oom tegen de namiddag volgend op de nacht van de inval erin geslaagd zou zijn én naar zijn dorp te gaan om de situatie ter plekke te bekijken én zijn vertrek uit Afghanistan te regelen, (iv) de documenten die hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas bovenstaande beslissing niet kunnen veranderen daar de taskara van hem en zijn broer, de badge en het certificaat van zijn broer, de uitnodiging voor zijn broers begrafenis en de foto's geen elementen betreffen die in twijfel worden getrokken en de dreigbrieven en het attest gericht aan het districtshuis enkel bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig asielrelaas, (v) hij geen elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Laghman te ontlopen en op basis van zijn verklaringen kan worden besloten dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve volstrekt ongeloofwaardig is.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers kennis betreffende het werk dat zijn broer bij het NDS zou hebben uitgevoerd erg beperkt is, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onaanvaardbaar dat verzoeker evenmin verder komt dan oppervlakkige verklaringen betreffende het werk dat hij zelf beweert te hebben uitgevoerd in opdracht van zijn broer en dat de directe reden vormt voor zijn beweerde problemen met de Taliban.

Verzoeker betwist de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing en voert aan dat niet kan worden gesteld dat hij oppervlakkige verklaringen aflegde met betrekking tot de samenwerking met zijn broer terwijl voorafgaandelijk niet werd bepaald wat wordt bedoeld met “af en toe” en “in de loop der jaren”. Verzoeker betoogt dat “af en toe” zowel 2, 3 als een twintigtal keren kan omschrijven en laakt dat hem op geen enkel moment werd gevraagd hoeveel keer hij voor zijn broer heeft gewerkt. Volgens verzoeker had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit moeten nagaan alvorens te stellen dat hij te oppervlakkige verklaringen geeft.

Verzoeker overtuigt niet in het minst. Blijkens verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werkte hij gedurende de laatste vier jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan als taxichauffeur. Aan verzoeker gevraagd hoe lang hij zijn broer hielp om informatie te verzamelen, verklaarde hij *“Nadat ik de wagen had gekocht, vroeg mijn broer me om hem soms te helpen”* (administratief dossier, stuk 4, p. 13 en p. 25). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker gedurende vier jaren spionageactiviteiten zou hebben uitgevoerd in opdracht van zijn broer.

Over de frequentie en de inhoud van deze opdrachten verklaarde verzoeker dat hij voornamelijk twee mensen volgde: Z. M., die blijkens verzoekers verklaringen een keer per maand naar zijn huis kwam en die dan door verzoeker werd gevolgd en H., die verzoeker een keer per twee weken volgde wanneer hij naar het districtscentrum ging (administratief dossier, stuk 4, p. 26).

Van iemand die vier jaar lang voornamelijk dezelfde twee personen één à twee maal per maand zou hebben gevolgd, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij hierover uitgebreid kan verhalen en doorleefde verklaringen kan afleggen, wat in casu niet het geval is zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. De pertinente motieven dienaangaande, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die geenszins worden ontkracht door de argumentatie in het verzoekschrift, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het erg opmerkelijk is dat verzoeker ongeschonden uit de beweerde inval van de Taliban in zijn huis zou zijn geraakt hoewel hij beweert dat de Taliban ook hem wou vermoorden, voert verzoeker aan dat hij een ziekte had, dat hij bloedde toen hij naar het toilet ging, dat er geen vragen werden gesteld over deze ziekte, noch over de situering van het toilet bij het huis en dat deze vaak buitenshuis zijn aan de achterkant, hetgeen kan verklaren dat hij niet werd ontvoerd of gedood door de Taliban gedurende de aanval.

Opnieuw kan verzoekers verweer bezwaarlijk ernstig worden genomen. Wat betreft verzoekers “ziekte”, leest de Raad in het administratief dossier dat het om bloedaambeien ging (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker meent dat hierover tijdens het gehoor moest worden doorgevraagd of op welke manier verdere vragen hieromtrent de beoordeling van zijn asielaanvraag in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen.

Voort leest de Raad in het gehoorverslag als volgt: *“(…) De TB kwam naar ons huis. Ik was ziek en ik bloedde als ik naar het toilet ging. Ik zat op het toilet en zag dat een wagen kwam. Er werd op de deur geklopt en ik hoorde dat mensen ons huis binnen gingen. Ze forceerden mijn broer om met hen te gaan. De vrouw van mijn broer hilde en mijn kind ook, degene die altijd bij mijn broer sliep, want hij had geen kinderen. Ik hoorde dat er geschoten werd. (…)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 25) en *“Ik zat op het toilet omwille van mijn ziekte. Ik zag eerst het licht van een wagen en dacht dat het misschien vissers waren. Dan hoorde ik dat mensen traag spraken. Dan kwamen ze ons huis binnen. De motors kwamen aan en ze gingen ons huis binnen. Ze arresteerden mijn broer. De vrouw van mijn broer riep en weende. Een van hen zei dat ik al de spionnen gedood moesten worden. Ik hoorde schoten en dan vluchtte ik weg. (…)* – **Zag u wat er gebeurde in het huis?** *Ik hoorde dat mijn broer riep en mijn kinderen riepen.* – **Zag u wat er gebeurde?** *Ik zag dat de mensen kwamen. Ik raakte bewusteloos.* – **Hoe lang?** *1 minuut. Ik weet niet meer hoe ik vluchtte.* – **Wanneer kwam u uit het toilet?** *Toen ik de schoten hoorde.* – **Ze waren nog in huis?** *Het toilet was niet bij de hoofdingang, maar aan de andere kant van het huis.* – **Wat zag u dan als u weer in het huis was?** *Ik ging niet terug.* – **U vluchtte van het toilet?**

Ja. – Wou u niet zien wat er met uw familie gebeurd was? Neen. – Uw vrouw en kinderen waren daar. Ik wist dat er TB waren. – Maar uw familie was in gevaar. Ja, ze wilden ons vermoorden. Als je op de lijst van de TB staat, gaan ze je vermoorden. – Wilde u niet zien hoe het met uw vrouw en kinderen ging? Het was zeer raar dat moment. Ik weet niet hoe ik naar Jalalabad ging. (...) – De TB was niet op zoek naar u toen ze naar uw huis kwamen? Ze wilden mij ook vermoorden de kamer van mijn broer was naast de hoofdingang. (...) – Waarom zouden ze u niet hebben gezocht in het huis? Toen ze kwamen, schoten ze. Iedereen weende. – Herhaal vraag. Misschien zochten ze het huis. Ik vluchtte weg. Ze wilden ons vermoorden. – Hoe lang waren ze in het huis? 10-15 minuten. Dan vluchtte ik. (...) – Was de TB nog in uw huis toen u vluchtte? Ze waren buiten. – Ze waren nog naast het huis? Ja. – U vluchtte na 10-15 minuten? Ja, ongeveer. Na de schoten vluchtte ik. – De kans bestond dat ze u zouden zien buiten het huis. Ik vluchtte langs de andere kant. (...) – Het is toch heel raar dat u 10 minuten in uw huis waren en u niet hebben gezocht? Ik was hoorde het roepen en de stemmen. – Ze zochten u niet in het huis. Ze zochten me, ik was in het toilet. Ze wilden iedereen vermoorden, ook mijn kinderen. – Maar ze deden het niet. Ze vermoordden er twee en ontvoerden mijn broer. – Maar als ze echt naar u op zoek geweest zouden zijn, zouden ze toch overal hebben gezocht. Hadden ze geweten dat ik in het toilet was, dan zouden ze gekomen zijn. Er was geen elektriciteit. Ze konden moeilijk zoeken. (...)” (administratief dossier, stuk 4, p. 31-33 en p. 35). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, kan de precieze situering van het toilet in/aan het huis bezwaarlijk verklaren waarom de Taliban hem niet zou hebben gevonden. Indien de Taliban daadwerkelijk naar verzoeker op zoek zou zijn geweest en zij ook hem wilden vermoorden, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij het hele huis zouden hebben doorzocht, met inbegrip van het toilet en dit ongeacht waar dit toilet zich bevond en of er al dan niet elektriciteit was. Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onbegrijpelijk dat verzoeker zomaar zijn huis zou ontvluchten, hoewel hij schoten had gehoord, mensen had horen roepen en wenen en dus wist dat zijn familie in gevaar was. Dit klemmt des te meer daar ook zijn vrouw en kinderen in het huis aanwezig waren. Dat verzoeker zich niet wilde vergewissen van wat er precies met zijn familie gebeurd was, tart iedere verbeelding en is dermate onvoorstelbaar dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De uitleg in het verzoekschrift dat niemand kan weten hoe hij in zo’n situatie zou hebben gereageerd en dat verzoeker verklaarde dat het “een zeer raar” moment was, kan te dezen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het erg bevreemdend is dat verzoeker, na het incident dat zich in zijn huis afspeelde, zomaar het land zou verlaten zonder eerst zijn familie te contacteren om te weten te komen wat er was gebeurd en hoe het met hen ging. Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, namelijk dat zijn oom tegen hem loog over het lot van zijn familie opdat hij het land zou verlaten, waarmee hij er echter opnieuw niet in slaagt te overtuigen. Zo verzoekers oom daadwerkelijk naar het dorp ging en hem telefonisch meldde dat niemand van zijn familie was vermoord (administratief dossier, stuk 4, p. 32), kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker persoonlijk met zijn echtgenote en kinderen had willen praten, enerzijds om zich ervan te verzekeren dat het goed met hen ging en anderzijds om hem in te lichten van zijn voornemen om het land te verlaten. Dat hij echter op geen enkel ogenblik heeft geprobeerd om zijn gezin persoonlijk te contacteren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij in Griekenland was toen hij vernam dat ook zijn zoon werd vermoord, benadrukt de Raad dat het vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het weinig aannemelijk is dat zijn oom tegen de namiddag volgend op de nacht van de inval erin geslaagd zou zijn én naar zijn dorp te gaan om de situatie ter plekke te bekijken én zijn vertrek uit Afghanistan te regelen, zodat ook dit onderdeel van de motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Zo verzoeker nog meent dat de beoordeling van zijn relaas door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen subjectief is, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen alsook van de verklaringen van de

asielzoeker. De Raad herhaalt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

2.6.3. Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij in opdracht van zijn broer als spion hebben gewerkt, noch aan zijn bewering om deze reden problemen te hebben gekend met de Taliban. Niet alleen slaagt hij er niet in de aanval op zijn huis en de omstandigheden waarin zijn broer om het leven zou zijn gekomen geloofwaardig voor te stellen, daarnaast slaagt hij er evenmin in te overtuigen dat ook hij persoonlijk een doelwit zou zijn (geweest).

Hoewel hij wel in staat blijkt te zijn documenten bij te brengen met betrekking tot de begrafenisplechtigheid van zijn broer, legt hij overigens niet het minste begin van bewijs voor van de dood van zijn schoonzus en van zijn eigen zoon zodat, mede gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen betreffende de inval van de Taliban in zijn huis, tevens twijfels rijzen bij de waarachtigheid van zijn beweringen hieromtrent.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, kan uit de door hem bijgebrachte documenten overigens geenszins worden afgeleid dat hij wel degelijk als bron voor zijn broer heeft gewerkt. Mede gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen in dit verband is er dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker een bijzonder risicoprofiel heeft. Evenmin toont hij aan dat hij omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn broer een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Verzoekers broer zou immers inmiddels om het leven zijn gebracht zodat niet kan worden ingezien waarom ook verzoeker zelf nog zou worden gevisieerd. Het argument in het verzoekschrift "dat Afghanistan een stammenwerking heeft; zodat de broer of de zoon wordt vervolgd in plaats van de persoon" is in casu dan ook niet dienend. Daar verzoeker aldus geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zodat diens analyse en besluit door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS